

عنوان مقاله:

بررسی تطبیقی «اعتراف به ظلم» در لسان پیامبران در قرآن کریم از دیدگاه آیت الله جوادی آملی و فخرالدین رازی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات علوم قرآن، دوره 4، شماره 4 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 29

نویسندگان:

مجتبی نوروزی - استادیار دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم مشهد. مشهد، ایران

محمد استیری - دانشجوی کارشناسی ارشد علوم قرآن و حدیث، دانشکده تربیت مدرس قرآن مشهد، دانشگاه علوم و معارف قرآن کریم مشهد. مشهد، ایران

خلاصه مقاله:

«عصمت» به معنای پاکی از هرگونه گناه و نیز مصونیت از خطا در دریافت و ابلاغ وحی، از امتیازات و ویژگی های خاص و لازمه رسالت پیامبران الهی می باشد که به دلیل اهمیت بالایی که دارد، مورد بحث و توجه بسیاری از عالمان و اندیشمندان مکتب های مختلف کلامی قرار گرفته است. یکی از مسائلی که بحث های زیادی را برانگیخته، آیاتی از قرآن کریم است که حاوی عبارات «اعتراف به ظلم» از لسان پیامبرانی چون حضرت آدم، حضرت موسی و حضرت یونس(ع) می باشد که برخی با استناد به این آیات عدم عصمت پیامبران الهی را نتیجه گرفته اند. این پژوهش با روش توصیفی و تحلیلی و به صورت تطبیقی، در پی پاسخ به این پرسش است که منظور از «ظلم» و اعتراف به آن از دیدگاه آیت الله جوادی آملی و فخرالدین رازی چیست و چه ارتباطی با «عصمت» پیامبران دارد؟ نتایج پژوهش حاکی از آن است که آیت الله جوادی آملی به عنوان نماینده مکتب کلامی شیعه، «عصمت» را برای تمام دوران پیامبران ثابت می کند و «ظلم» را با ذکر ادله و شواهد متعدد، بر معنای لغوی آن یعنی ستم، نقص و محرومیت حمل می کند؛ اما فخرالدین رازی به عنوان نماینده مکتب کلامی اشاعره، در تحلیل خود «عصمت» را به دوران پس از نبوت و «ظلم» را به پیش از نبوت مربوط می شمارد.

کلمات کلیدی:

عصمت، اعتراف به ظلم، انبیا، حضرت آدم(ع)، حضرت موسی(ع)، حضرت یونس(ع)، جوادی آملی، فخرالدین رازی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1784105>

